

La papallona més bonica d'Europa!!!

Reina Isabel (*Graellsia isabelae*)

Sí, sí, és cert i la tenim aquí a Castellterçol. I ho podem assegurar perquè un dia del mes de maig al matí, l'Eloi, de segon, ens en va portar una que havia trobat tot sortint de casa seva. I vet aquí que tot content la va ensenyar als altres nens i nenes. I sabeu què va passar? Doncs que va començar a pondre ous. Perquè ho sabeu, oi, que la feina de les papallones és pondre ous?

I ara què en farem d'aquests ous? Ens vam preguntar. Doncs els posarem en un pot de vidre i esperarem aviam què passa! Mentrestant vam buscar informació per saber si hauríem d'esperar molt, on els havíem de posar: en un lloc fred, calent? A la fosca, a la claror?

Vam trobar que a uns 20-22 graus trigaven uns 12 dies a néixer les eruguetes i com que al laboratori ja hi havia aquesta temperatura els vam deixar al damunt d'un armari. Mentrestant vam alliberar la papallona perquè acabés de pondre el ous en llibertat. Sabem que en pot pondre entre 60 i 200!!! i només n'havia post 14, que són els que vam cuidar.

I el 13 de juny vam començar a veure que alguna cosa es movia dins el pot de vidre... Però era tant petita que fins i tot amb la lupa costava de veure! Tot i que era ben negra i amb un cap més gros que el cos.

I va començar la feinada... de portar cada dia una branqueta de pi amb fulles tendres perquè no passessin gana i poguessin créixer bé. Però es va acabar el curs i alguna cosa havíem de fer amb les eruguetes. Vam quedar que jo me les emportaria a casa i les aniria atipant. I quina gana que tenien! Cada dia eren més i més grans i necessitaven moltes fulles de pi. Sort que tinc el bosc a la vora de casa...

Per poder créixer bé, de tant en tant les eruguetes canviaven de pell, mudaven, es diu. Ho van fer fins a 4 vegades. Us havia dit que aquí a Catalunya només mengen fulles de pi roig (*Pinus sylvestris*) ?

I va arribar el dia que jo creia que farien un pet de tant que van arribar a menjar i no acabaven mai la gana! El 7 de juliol hi havia 3 erugues ja grans, més de 5 cm de llargada i un cm d'amplada. Les altres no van sobreviure. I van continuar menjant i menjant...

Jo les vaig canviar a un terrari més gran i al fons hi vaig posar un gruix de terra del bosc i pel damunt molsa i fullaraca. (Així ho vaig llegir en un lloc on vaig trobar la informació).

I va arribar un dia ... i les erugues no eren enlloc! Vaig mirar les branques de pi pel damunt, per sota, fulla per fulla, branca per branca, i res, enlloc hi

eren!!! Era el 17 de juliol. Ah, sort que hi vaig pensar! Sinó, m'haguera pensat que potser el gos se les havia

menjat... Goita, ja es deuen haver enterrat, ja eren prou grosses. I quins colors que tenien, precioses i alhora es camufaven molt bé. Sabeu què feien quan no menjaven? Doncs s'estiraven al llarg d'una branqueta i no es veien! Es confonien amb les branques i fulles del pi. I es va acabar la feina d'atipar-les! Ara s'estan convertint en papallona i necessiten més de 10 mesos de tranquil.litat i fresca, fns al proper maig, que naixeran , si tot va bé. Perquè ho sabíeu, oi, que les erugues es tornen papallones? Quan han acabat de créixer es tanquen en una capseta, crisàlide es diu, i allà es van transformant en papallona. D'aquest procés en diem metamorfosi.

I ara, paciència, que és la mare de la ciència!!! Esperarem fns al maig, aviam si tenim la sort de veure nèixer la papallona més bonica d'Europa.

Quantes erugues hi veieu? SÓN EXPERTES EN CAMUFLAR-SE!



Eruga menjant una fulla de pi roig.



Excrements.



Una branca menjada.